

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 14.828 van 1 april 2022
in de zaak A. 235.335/XIV-38.911

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ali Acer
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Brugstraat 5 bus 18
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 27 december 2021, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 264.176 van 24 november 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 23 februari 2022 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State desgevraagd na te gaan of (te dezen) de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter de inhoud van het voormelde beginsel heeft geschonden, doch hij vermag niet in de beoordeling van de zaak

zelf te treden door te oordelen of de annulatierechter al dan niet terecht heeft besloten dat de materiële motiveringsplicht niet werd geschonden met de voor hem aangevochten beslissing. Dat verzoeker wat die beoordeling door de eerste rechter betreft een andere visie heeft, houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud van de materiële motiveringsplicht zou hebben geschonden.

2. In de uiteenzetting van het enige middel acht verzoeker ook artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) geschonden omdat met de aanvankelijk bestreden beslissing volgens hem “een inreisverbod wordt opgelegd voor de termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod” terwijl deze bepaling “wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen”. Verzoeker “begrijpt nog steeds niet waarom een termijn van drie jaar werd opgelegd”.

Verzoeker gaat volledig voorbij aan de motivering in punt 2.3 van het bestreden arrest waarin met verwijzing naar de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing wordt geoordeeld dat in die beslissing omstandig wordt gemotiveerd waarom *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar. Hij toont dan ook geen schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verder komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing te beoordelen in de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro een bijdrage van 22 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op een april tweeduizend tweeëntwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams